

DIRECCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Cadena de Cort, núm. 11.—PALMA.

DUES VEUS

I.

D'en Tiá? no me 'n parlis que no 'l puch sentir anomenar, just de pensar ab ell sa malicia ma revé; no 'l puch veure ab dos ulls que tench.

—Y qu' ha estat aixó? ereu tan amichs! ell sempre vos veyan plegats.

—Amichs? y colca cosa més; ell som parents y en quant á amichs ho eram ferm y ben camarades; però ara, com es ca y es gat.

—Qué vol dir, y quina la t' ha feta?

—No ho vulguis sebre. Fet contes que la setmana passada (aquí un enfilay ben llarch de miseries, petiteses, embuys, baixeses y altres herbes, d' en Tiá, qualcuna vera, qualcun 'altra no tant, totes exagerades.... per questions, casi sempre d' interés) ¡La m' ha feta, però jo t' assegur que s' hi posará sa ma: com som Bièl, que si la m' ha feta com un la 'm pagarà com á vint, en día que li puga posar sa ma demunt dirá oli mi ha caigut!

—Vaja una passada de negres! v qué no te vergonya aquest nonigú? que 's feya contes haverles ab qualca infant de mamella ó ab un escolanet d' amen? Ja l' ablaniría jo de casta forta; de qué! si te sòrt de ferlem á mí!!...

—No hages por, ja li diu be ab mí! ja ha topat ab bon os per rovegar! Li he dit lo que no está a sa cartilla devant tothom; l' he posat com un tap de pica dins es poble, tothom li fa axamples: no passa día que per fas o per nefas no li fassa sa traveta; es vespre ja cabil l' on demá quina la hi faré: l' he de destrohir y foris, no li valdrá Meco!

—Be, homo; sa llenya adoba!

—Si adobá! qué 't penses? s' altre día vengué sa dona tota plorinyayes, que per amor de Deu y sa Mare; que per amunt y per avall, que ho deixassem anar, qu' eram parents y no estava be, que lo estat fos estat....

—Y tu que li digueres?

—Li vaig mostrar es portal y li vaig dir que no 'l tornás passar ella ni nigú dels seus, que no 'm tornassen mirar de cara y que digués a s' homo qu' en veurem es fes enfora si volía estar be!

—A n' això 'u dich homos!

—Calla vorás; ell no 's tot: llavò m' enviá l' amo

c' Es Coscoys y m' oferí per compostura cent lliures. »Perque sou vos, li vaig enflocar, no les vos tir per sa cara: som pobre, però ja le hi direu a n' aquest curro, que per cent lliures, ni per altre tant més, no m' afluix d' es gust de ferli mal d' ulls y treurerli ses colors a sa cara: que sa compostura que vull ab ell es que si li puch treure es dos ulls, no m' aconhortaré en ferlo tort....

Això son chrestians que parlan.

II.

S' enrevés de sa medalla.

—Haveu sentit dir: «Estimarás ton prohisme y avorrirás ton inimich, però jo vos dich: estimauvos tots com a bons germans, així com jo vos estim; de nigú teugau malicia; es una obra de misericordia sufrir ab paciència les molesties y flaqueses de vostres germans.

—Bon mestre; y als inimichs?

—Als inimichs, també los estimareu; feys beneficis a qui vos avorreix, que a tots, bons y dolents, estima y fa be vostron Pare qu' está en el cel.

—Y si mos persegueixen y mos posen falsos testimonis, qu' hem de fer?

—Pregau a Deu per aquells qui vos persegueixen, per tots els qui vos calumnian: perdonau tota ofensa per amor de Deu, que benaventurats son els pacients, benaventurats els qui tenen mansuetut en son cor.

—Emperò, no mos han ensenyat qu' hem de tornar ull per ull, dent per dent, be per be y mal per mal?

—Així ho ensenyaren vostros avis; però jo vos dich: de nigú vos vengereu, a nigú fareu mal, tornareu be per mal, y si ton germá te fer a sa galta dreta, tu girali s' esquerra; si te demana sa teua túnica, donali també ta capa; que digne será de judici tot aquell qui s' enutgi cuantra son germá.

—Això, com ho porem fer, Bon Mestre?

—Apreneu de mí que som tot mansuetut, que tench el cor humil: ab això coneixerán mos deixebles, si s' estiman de bon de veres.

Mirau: aquell qui no vulla perdonar son germá no alcansará perdó de mon Pare, que farà lo mateix d' aquell Rey (ho con a S. Mateu en l' Evangelí d' avuy) qui passant contes a sos sirvents ab llarguesa perdoná a un que li demanava misericordia d' un capital, deu mil talents. Tan bon punt

surtia del Palau aquest desenfreit trobá un company que li devia una miseria, y ab mals modos li deya: «Tornem lo que 'm deus» casi l' aufegava y el volia fer posar á la presó. Enutjat el Rey quant ho sabé el reconvengué fort ferm y maná que l' atormentassen fins que hagués pagat son deute fins a doblé y maya. Lo mateix farà mon Pare ab tot aquell que no vulla perdonar son germá.

* * *

Aquestes paraules totes son del Bon Jesús; son la *veu del perdó*: ¿Hi pot haver res més dolç, més digne, més noble, més sant? Si els cristians tenguessem aquestes paraules de perdó dins el cor, si com nostron Mestre, tenguessem mansuetut y humildt, no 's ver que 'l mon seria una bassa d' oli que hi faria molt bon viure?

Si tot això diu Cristó, ¿porem anomenar cristians als qui sentim ben sovint que par que tenguen verí en son cor y just a picats de taranta o mossegats de cans rabiosos, los sentiú ab la conversa del començament ó sia la *veu de la vengansa*? Hi pot haver res més repugnat, més vil, més asquerós, més propi de condemnats qu' aquella conversa? Son cristians tants com ne veym per tot arreu, que per no res tenen bregues, desavenguts ab sos parents, que no 's fan ab sos coneguts, y així ja no hi ha pau dins ses families, ni tranquilidat, ni ordre dins els pobles; y aquests malanats s' atreveixen a dir el Pare Nostre? ells se fan sa lley: diuen a Deu *perdonau mos les nostres culpes així com nosaltres perdonam nostres deutors*: vat aquí lo que li demanen els vengatius: que no los perdon, puix ells no volen perdonar.

EL SUPLENT

CORONES Y COSES PITJORS

TROBANT-NOS ja molt prop de la solemniat diada en que l' Esglesia, en sa sagrada liturgia, mos convida: per un cap, á la consideració dels goigs eternals dels beneventurats, com estímulo poderosíssim de les nostres esperances; y per s' altre, á meditá les expiacions doloroses de les animes del Purgatori; per estímulo de nostra esmena de vida; MALLORCA DOMINICAL pensa dir colca cosa respecte dels morts; á fi de excitá la caridat dels seus lectors y possá de relleu certs abusos ridículs, ja massa arrelats dins es poble.

Es recort de ses penes d' aquelles ben volgudes animetes, es lo que ha interesat sempre més fundament el cor dels cristians; porque está lligada ab los més lligitims sentiments de s' homo, que la religió no sòls aprova, sino que beneheix, santifica y sobrenaturalisa.

La mort, per l' infelís incrèdul, es una destrucció completa y pèrdua irreparable de lo que més estima, y res pús; en camvi, pel cristiá, es purament una separació temporal y passatgera. A través de les negres ombres que enrevoltan y semblan cubrí, com un sudari, la tomba, se donan y restrenyen ses mans y s' abrassan carinyosament, els vius y els morts, que creuen en Deu remunerador y en l' immortalidat de l' ánima. Y com si no fos já prou consolador es dogma de la supervivencia de les animes, qu' esperan sa gloria del cel, per ellas y per sos còssos, ensenya el Catolicisme un altre dogma encare més dois, y es sa comunicació d' obres bones, entre 'ls amichs de engá y d' enllá de la tomba; manant creure que les oracions dels vius aprofitan an els morts y

alleugeran ses expiacions; y que es bé que se los fa y el seu agraument retornan profitosos á n' els vius, per sa seua propia santificació y major assegurança de salvació eterna.

No es, idó, un sentimentalisme romántich lo que mou al bon cristiá á pensá y resá molt per sos germans difunts; es fonda religiosidat y vertader acte d' amor: envers Deu, qual gloria externa, s' aumenta ab les satisfaccions donades á la seua justicia, á conte de les beneytes animes; y d' amor també envers aquestes, qual possessió definitiva y perdurable de Deu en el cel, s' els hi fa sempre més avinent, ab los sufragis.

Vertader sentimentalisme romántich, y més que romántich *cursi*—per valermos d' aquest calificatiu, tan de moda entre certa casta de gent—es lo que dú á moltes families—y, per més afronta y vergonya, ses que volen passá per cristianes y piadoses—á ompli de ramells, flòchs y corones, no já de flors naturals, que al manco son més simbóliques y agradívoles, sinó de paper, ròba ó porcelana, ses tombes ahont jauhen els óssos de sers molt estimats; en aquella trista diada conmemorativa dels difunts.... en llóch de vessarhí, damunt aquelles lloses, llágrimes de dolor y pregaris fervoroses. Aquestes fuyas seques, de sempre-vivas, de paper ó de ferro, son s' imatge y pintura més faèl de la sequedat des nostro cor, axut de vers sentiments cristians; record ben fret d' amor; tribut mesquí... que encare mos avanám de dedicá un pich en l' any, á nels qui an aquest mon tant de cor mos estimavan, y per ventura tant de bé mos feren. ¡Quina paga los donam! ¡Que 'n feim de poch cás de ses amonestacions de l' Esglesia, que sovint-sovint mos recorda que tot axó de flors y corones fá oló de paganisme; y per aquesta rahó ho té clarament prohibit.

Arribau fins á *Son Tritlo* es día de Tots es Sants, de part d' horabaixa; y si feys una mica de reflexió, devant l' espectacle que ofereix aquell llóch y aquella gentada, vos parexerá veure, ni més ni manco, qu' un *parque* ó passeig de profanes y vanidoses exhibicions, convertit aquell día de piadosos y fondos recòrts en bullici profá y mundana festa, ab so pretexto de.... *visitá els morts*. ¡Ja hi deuen quedá ben contents els pobres difunts ab tant de rebumbori, floretes, lagos y.... altres herbes! Pens que 's deuen estremir de pena, vehent tanta profanació... y tanta bulla. No es axó lo que marca l' Esglesia, possant en el seu Almanach, tan piados aniversari. No demanan axó els trists gemechs de ses campanes, brandant llastimoses en tots els campanars; no es axó lo que signifícan els paraments endolats dels altars y dels sacerdots, ni els graves Responsos y *Dies iræ*; ni el Sant Sacrifici, multiplicats en tots els temples d' Espanya, per especial privilegi de l' Esglesia, en tal diada. Manco corones, flòchs y bulla, y més reculliment, meditació y resos.

Cosí 'N TEM.

SANTS Y FESTES

DE LA PRESENT SETMANA

Día 29.—Dilluns.—S. Narcís bisbe.

Día 30.—Dimars.—S. Alonso Rodriguez conf.

Día 24.—Dimecres.—S. Nemesi y S. Quintin mrs.

Novembre.

Día 1.—Dijous.—✠ La festa de tots los Sants.

Día 2.—Divenres.—La conmemoració dels feels difunts.

Día 3.—Dissapte.—S. Valentin pvre. y mr.

Día 4.—Diumenje.—✠ S. Carlos Borromeu bisbe y conf.

La tumba del Náufrago

En la blanca arena
de playa remota
Que solo visitan
Las grises gaviotas;
Una cruz de piedra
Surje silenciosa,
Y prestau sus brazos
Benéfica sombra,
A las toscas piedras
Que la losa forman
Bajo la que un pobre
Náufrago reposa.
Quien es nadie sabe,
Su patria se ignora,
Allá lo dejaron
Rugientes las olas
Cual mónstruos que yerta
Su presa abandonan.
Ni en días de invierno
Cuando el viento azota
Las desechas crines
De gigantes olas
Que á la playa llegan
Amenazadoras,
Ni en noches de estío
Cuando esplendorosa
Fulgura en el cielo
La luna redonda,

Y tiende en las aguas
Sus nítidas blondas;
¡Nadie sobre el triste
Sepulcro se postra!
Donde yace el náufrago
¡Nadie por él ora!
Sólo cuando cruzan
Barcas pescadoras,
Las húmedas redes
Fiando á las olas,
Por aquellas aguas
Bordeando la costa;
Al ver entre brumas
La playa remota
Do extiende sus brazos
La cruz silenciosa,
Buenos marineros
Mirándola oran,
Y aquellas plegarias
En argétea copa,
Batiendo sus alas
Al cielo remonta,
El angel del náufrago
Que sólo reposa,
En la triste playa
Que baten las olas,
Sin que sepa nadie
Su nombre, su historia.

JOSÉ M.ª TOUS Y MAROTO

1900

CEMENTERIS

Duons decapvespre y divenres dematí proccsims serán visitats, com de costum; y per axó, ja fá un mes que en el de Palma s'hi reposan les lápides caigudes, se n'hi ponan de noves, s'adesan els caminals y s'arrancan herbes.

Passat el *dia dels morts*,... los nostros Ajuntaments no se recordan pus dels cementeris á no ser per cobrar les tombes venudes en lo nou axamplament ó els trasts que, á molt bon preu despatxa pera sepultures distingides.

Y, á proposit, diguém quatre paraules, sobre aquest asunto, repetint les que, en diverses ocasióms, desde fa trenta anys tenim estampades clamant pera que aixamplin els departaments destinats á fossa comuna y á la de reserva per en temps d'epidemia.

Día 15 de Juny de 1895, en plena sessió del Ajuntament de Palma, *li recordarem que feya sis anys* havian alsat es plá de sa pessa de terra baixa adjunta al costat Nort del Cementeri de Son Tril-lo, ab l'idea de *completar son axamplament*, destinant los 16.000 metros codrats de s'extensió, per dits enterraments. (*)

Donchs, han passat deu anys, y ara se gestiona l'expropiació de 4.232 metros codrats, es dir ipochs més d'una cuarta part!.....

Consti que la proposició per adquirir dites 16 hectáreas, va ser firmada per l'infrascrit y p'el metje Sr. Alvarez, (*regidors*), presentada, y passada á la Comissió de Cementeris pera que dictaminás dia 23 de dit mes y any 1895.

Altra fét que demostra la desgracia que pesa sobre l'axamplament per mí projectat es el desgavell y mal gust dominant en sos *panteóns* (*lápides monumentals*) que s'hi col·locan. Alló es un mostruari d'aberracions *artístiques*; á cap orde ni regla s'hán subjectat. Una creu rònega prop d'un *cipo* ricament esculurat; una figurètxa mal enllenso-lada al costat d'un caramull de pedres en *parterre* d'eures y garbayons; una capelleta ab son altaret mesquí, devant una llosa de marmol tancada ab sa gábia de ferro;... No es així com una capital de provincia acredita el bon gust dels seus escultors y dibuxants, eusenysats á una Escola de Belles Arts; ni com un Ajuntament ilustrat construeix un nou Cementeri. Pero, ¿qué té d'estrany axó, quant els guardians y fossers dormen demunt el depòsit de cadáveres?

Si en lo nostro Cementeri Católich s'invertís, per completar lo seu axamplament, la mitat de *lo que trèuen*, cada

(*) Llavò, com ara, en les fosses comunes disponibles s'hi enterran el 30 per cent dels cadáveres, dins uns daus que midan el 3 per cent de tota l'extensió dels tres departaments.

any, la venta de solars y tombes y els drets de construcció, faria estona que las 16 hectáreas indispensables per fossa comuna y per apestats estarian expropiades, tancades, explanadas y en comunicació directa ab el Cementeri vey.

¿Perqué no s'ha fét?... Perque els homos polítichs que van á *la Sala* solen tenir mals de caps més grossos.

* * *

Dues paraules més sobre altres Cementeris.

El de *La Vileta* (suburbi de Palma) no té capella ni depòsit, ni una trista porxada, per prenderhi redòs un dia d'aygo.

Se disputaren el *patronat* l'Ajuntament y els senyors establidors del *préδιο* hont está enclavat dita *tanca que serveix* de Cementeri. No més que s' destinás s' *ú per cent* de lo que trèuen els censals y alous de Son Quint y Son Anglada, en deu anys se podrien construir aquelles necessaries dependencies y gratificar un fossor. Res pus per avuy.

El projectat per la població del *Coll d'en Rebassa*, jau dins el negociat de Cementeris de la Sala; esperant cualcú que vulga ressucitarló.

El d'Establiments, encabit derrera l'iglesia... gracias á les nostres denuncies, y al gèl del actual Sr. Governador, pareix que prest se trasladará dins Sarriá.

El d'Esporles, situat just en mitj de la Vila,... allá permaneceix esperant un any derrera s'altre que trobin lloch aposta per ferne un de nou.

El de Binissalem, que ja fá deu anys se projectá engrandir,... espera torn.

El d'Algayda, petit y mal dispost, també está projectat; y han hagut mester que 'l Governador los petxucás, per recordarsen.

El de Seuva, se tracta d'axamplar ó trasladarlo, y no se resol rès. El de Montuiri, idem, idem.

Y tants d'altres, d'altres pobles de Mallorca, tots donan fé y testimoni: de lo mal atesos que están aquests *campes sagrats* en sa majoria.

Si les autoritats civils y eglesiástiques unides constituissen *obrertes administradores* dels Cementeris, ab caixas propies de recaudació per invertir en millors y reparacions, creim que dins breu temps no tendrien motiu per avergonyirsé de enlairar sos escuts d'armes y el signe de la nostra redempció sobre els portals y els Oratoris d'alguns Cementeris mallorquins.

B. FERRÀ.

FESTA DEL R. COLLEGI DE LA PURESA

Diumenje passat assistirem á la repartició de premis obtenguts per les deixebles d'aquell establiment en los derrers ecsamens.

La funció comensá después del coro cantat per les alumnes pensionistes, ab un discurs de la Senyoreta Dolores Rovira y Truyols, premiada per son bon comportament.

Tot seguit lo M. I. Sr. D. Maciá Company, que presidia, entregá les medalles y coronas á cada una de les agraciades, (cuals noms ja han publicat els diaris). La Senyoreta Francisca Rosselló y Morro, que havia merescut premi extraordinari, digué un altre discurs de gracias; y di Sr. President los diriji sa paraula demostrant que l'instrucció sens l'educació relligiosa, casi sempre perverteix l'enteniment. Felicitá á les Sres. Mestres y á ses deixebles per los bons resultats de sos afanys de s'aplicació, y acabá la festa ab un coro molt ben cantat per dites pensionistes.

La sala plena de families concurrents; la Rda. Sra. Rectora y les Mares y Germanes, molt atentes; les educandes ben alegres, y sos pares satisfets.

MALLORCA DOMINICAL, envia s'enhorabona á tots y á totes.

NOTICIES HISTÓRIQUES

Auy 1349.—En el tème de Llummajor, día 25 d'Octubre, lluitant heroicament per recobrar son reyne de mans de don Pere IV d'Aragó, masell de ferides morí gloriosament don Jaume III de Mallorca, el cual sabé en mitj de ses adversidats unir sa piedat ab sa sabiduría y valor; es, donchs, acreedor á qu'els balears recordin son nom ab entusiasme y la memoria de les seues belles prendas y proeses estigan gravades dins el cor dels bons patricis.

MONUMENT Á RAMON LULL

LA Direcció y Redacció de aquest setmanari han rebuda la lletra amb que l' Excm. Diputació provincial, l' Excm. Ajuntament de Palma y l' Illm. Cabildo de la Sèu, invitan á la reunió que diumenje 4 de Novembre á las dotze y mitja celebrarán dins Sa Llonja les Autoritats, Corporacions y vecindari per acordar l' erecció d' un monument á RAMÓN LULL, digne de sa santitat y de sa grandesa, y per constituir l' organisme qui haurá de realisar aquest pensament. Va suscrit per D. Alexandre Rosselló, P. de la Diputació, D. Antoni Rosselló, Batle de Palma, y D. Josef Oliver, Degá.—Agrahim l' atenció y, si Deu vol, hey assistirém.—

¡Al cap derré!, después de 30 anys de parlarné y d' alguns esforços particulars y oficials sens ècos, ara altre pich, s' ha formalisada l' idea, gracies á la valenta y patriótica actitut del Sr. Don Alexandre Rosselló.

Ell s' ha proposat que les primeres autoritats de la nostra Capital vajan davant unides, en representació de la patria de Ramón Lull, y que les persones y entitats d' Espanya y del Extranjer, que coneixen y veneran la santitat y saviesa de aquell filósóf, missioner y mártir, s' interessin en la dita empresa; y heu va logrant. ¿Com respondrá Mallorca á en aquest *compromís d' honra*? No ho duptám: si dins *ca-nostra* hem estat tant de temps ensopits y retrets perllongant el día de satisfer el deute de pública estimació degut al nostre Ramón Lull, ara, que mos té la vista sobre el mon ilustrat; ara que tots tenim consciencia plena del nostre dever; ara que precedint un acte solemníssim Mallorca se proposa alsar dit monument, demanant aussili als de fora Mallorca pera que tenga carácter de tribut universal,... ara, hem de realisar el pensament y el desitj de tots els bons mallorquins, sumant forces, vencent obstacles y contribuhint ab noble generosidad á fi de que el dit monument, sia testimoni del aprèci que feim de la gloriosa celebridad del nostre gran compatrici, y poderós atractiu dels viatgers que corren el mon civilisat fent ses estacions en los Santuaris del Art modern y de l' antiga Història.

LA REDACCIÓ.

Invitaciones.—El *Círculo de obreros católicos de Palma*, nos ha convidat á la festa relligiosa y á la recreativa que diumenje vinent celebrará, el matí en la parroquia de Sta. Eulalia, y á la vetlada en son Casino, ahont después de la Conferencia que hi dará el Rnd. P. Auba, hey cantarán els coros del *Orfeo Mallorquí*.—El Director d' aquest *Orfeo* tambe nos ha favorit notificantnos son nou domicili.

Agrahim ses atencions.

Hem rebut aquest altre avis que gustosament insertam:

La Exma. Diputación Provincial de las Baleares, el Excelentísimo Ayuntamiento de Palma y el Ilmo. Cabildo de esta Santa Iglesia Catedral tiene la honra de invitar al vecindario de esta Provincia á la reunión que el domingo 4 de Noviembre próximo venidero, á las doce y media de la tarde, se celebrará en la Lonja para acordar la erección de un monumento á Ramón Lull, digno de su santidad y de su grandeza, y para constituir el organismo que habrá de realizar el pensamiento, esperando que la honrará con su asistencia, por lo cual le anticipan la expresión de su gratitud.

Palma 22 de Octubre de 1900.—El Presidente de la Diputación, Alejandro Rosselló.—El Alcalde de Palma, Antonio Rosselló.—El Deán, José Oliver.

Setmanada

Ja que sa passada mos mancá lloch, avuy y dam s'enhorabona als nostros amichs D. Guiem Puigserver, D. Geroni Calafell y á D. Llorens Riber, becas del Seminari per haver estat nombrats pages del Sr. Bisbe.

Aquesta setmana ha estat un poch fresca passá el día de les Verges ab ses músiques y ab sa fregitina que surt fins pasat els Morts de totes ses bunyolerías, anunciant qu'estam á temps de bunyols de pasta, perque es temps des bunyols de tota casta, aquí es tot l'any.

Haventse desistit de posá atxes el día dels Morts, davant el sepulcre del Beato Ramon també s'ha retirat una proposició pera que se celebrassen funerals en sufragi dels militars mallorquins morts durant se derrera guerra. Jo proposaria una cosa molt económica per tothom y de molt de profit, y es que cadascú pensás de resá un parey de parcnostros al Beato, no perque necessiti res nostro, ni atxes, ni sufragis, sinó perque implor á favó nostro l'assistencia divina á fi de que mos concedesca es seny que mos es necessari y la grácia d'es bon acert. Y llavó ressó també un parey de parts de requiem (maldament ningú heu sabés) per ses ánimes de ses víctimes mallorquines de ses passadas guerras que tal volta heu necessitan.

Sa nota més sonada ha estat sa crísis ministerial; jo, encara que *lego, quiero meter mi cuarto á espadas* diguent algo perque avuy en día qui no parla, sense necessitat y sense entendre una paraula de politica y partits es un beneit.

N'Azcárraga ha format es nou ministeri ab sa mitat de ministres veys y mitad nous y tornan quedá á la pa els mateixos.

Aixó es sa cloveya ó sia lo qu'es veu, pero es bessó, qu'es lo principal no'l sé, diuen si hey havia per devés Madrid, *mar de fondo* y que s'imposava un general com es nostro paísá y qu'en Silvela, axi com estava, no poria més... etc.

Consequencies: Que tots els caps pares, inclus en Sagasta mateix están dispots á *sacrificarse* en bé de ses institucions, del comú y sobre tot *propi*.—Que en Garcia Alix no ha *caygut*, perque s'aferrat fort. La gran fortuna per Mallorca ha estat que no s'en vagi ni mos prengan al nostre digníssim Sr. Governador, de lo que tots els homos de bé en fan gracies á Deu.

Per lo demés me te sens cuidado que canviy ó nó es Govern; mentres jo disfruti es *destino de setmané* del nostre DOMINICAL.

UN MUSICH DE L' ARRAVAL

Libro

DE

CUENTAS HECHAS

útil á toda clase de personas y verdaderamente indispensable para los que se dedican á la

COMPRA Y VENTA DE GANADO DE CERDA

A lo último va una

REDUCCIÓN

DE KILOGRAMOS A ARROBAS Y TERCIAS

para facilitar las operaciones

Tan interesante libro, cuya utilidad es escusado encarecer, se acaba de poner en venta en la Imprenta de José Mir—Cadena de Cort, n.º 11 y Fideos 1 y 3.

ENTRETENIMENTS

Soluciones á lo del número passat:

Geroglífich:—Ses veus dels venedós y marchandos fan una música desastrosa.

Imprenta de José Mir.—1900